

Arcod puhatestű. Elnyeli a hangot. A reggel belégzés.
Mint egy pupilla, tágul a nap, az ég a szemedbe ásít.
Szádban még tapad a megnyúlt magnószalag, hangod
ma is a tegnapi sötétben ázik. Páncélba, arckoponya
mögé bújva fordul önmagába húsod. Pislogva tűri
a kitartó vakut. Felsül a bőröd, felszíne csontra feszül.

Lejtőn lefelé mire mész, kövek közt botladozva
két keréken a háztól az iskoláig, mint lefolyóban
a haj, gyűltök össze reggelenként. A vér is így
szivárog az orrból a torok felé, vannak törvények,
amik alól nem vonhatod ki magad. Kicsit se vagy
szabad. Nem haladhatsz az óramutató járásával
ellenkező irányban, az analóg készülékek ideje
lejárt, kismutatóba sem maradt belőle, az idő
négy számjegyű lett, kijelzőn haladunk a vége,
2400 felé. Negyed kilenc lesz 3 perc múlva.
Régmúlt kutyák feszülnek minden erejükkel
a kerítésnek. Arcüregedben a váladékot, irhád
alatt iskolatáskát, hordod magaddal az évgyűrűket
eresztő szégyen kétszikű tudathasadását.

Megnyílik mindkét szemed, belátja
vakságát. Megnyílik harmadik szemed,
meglátja, ahogy egész testeden szemek
nyílnak. Először mint megannyi hólyag,

dudorodnak ki bőrdőből, majd mint fekélyes,
gennyező sebek, nyitják fel a meghasadt
hámréteget. Így lesz látássá egész
tested, látva a fény minden rezdülését
és a legsűrűbb színt: a hangot.

Retinámon hiába hordom egy mutatóujj
lenyomatát, még mindig akadnak nehézségeim
a nyomolvasással, csak a kéz súlyát méregethetném,
de menthetetlenül melléfogok. Nincs az a futómű,
ami elhordaná az irhámát, hát szögre akasztom, úgyis
szakad róla a víz. Szakértői segítségre szorulok,
a tüdőmet érte találat, ezt a végső fúvós hangszert,
amit nem érek fel ésszel, nem tudom felfogni,
mit melengettem a mellkasomon, kétségbeesett,
hiperventillációs habogás a szám széléről folyik
patakokban. Kívülről fújom, tüdő, légcső, hangszalagok,
ínyvitorla, ajkak, fogak, szájpadrás, nyelv. De hol van az
még, a tüdő kétséges, a hangszalagokkal torkig vagyok,
mióta elfelejtettem rájuk csomót kötni, hiába öblögetek
oldószerekkel. Levonom ínyvitorlám, ezt a vékonyka tanulságot,
ajkam a fogam közé szorítom, a nyelv a könyökömön jön ki.

A hattyúkat szemre méregeted.

Közös bennetek a fakuló fehér.
Fejüket szárnyuk alá dugják.
A tied már sehová se fér.

Végig kell hallgatnod
a homokban hagyott
lábnyomaik partitúráját.
Magaddal vinnéd,
ha lenne nálad kotta,
de testedet csak libabőr
futotta át, vonalas helyett
pontos lett a minta.

Amerre jársz, mint az idő,
huzatot vágsz magad után.
Szádban szimmetriát metsz
egy hattyú penge nyelve.
A tiéd a szájpadráson lapít.
Üldözöd, ami fehér és szárnyas,
a föld mélyéhez van közöd,
a termőtalaj zsírja émelyít.

Sorodra vársz. Nem áll előtted senki.
Mióta felkelt a mohó, déli nap, árnyékod
egyre távolabb zuhan. Vádló terek
néznek a néma üvegfalak mögül.
Ekkor már tudod, hogy ma sem mersz
a késédért nyúlni, és beláthatatlanná
tárgul ez a nap is, akár egy mélyre hasadt
seb, aminek te iszod meg a levét. Szomjazol.

Semmi se maradt, amit elalvás előtt
megszámolhatnál, meredve magad fölé.
Se csillag, se bárányok, csak gyapjas,
mattfekete csengés a fejben. Félúton
az agy és az arc között egy zsák,
amibe olyan nyelveket varrtak,
hogy a vászon megszakad tőlük.
Torkolattűz, nyálkás csíkokat hagy
maga után, testbe ültetve mélyre
gyökeredzik. Aztán nagy robajjal kihajt
a szájból. Rossz nyelv, lyukat üt a testen.
Három harapós, mondatvégi pontot.